

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/81/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119328145
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Natália Štrkolcová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6119328145.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Natálie Štrkolcovej a členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Rastislava Pellu, v spore žalobcu : PV Solarsys, s.r.o. 044 19 Ruskov 415, IČO : 44 294 972, zastúpeného JUDr. Františkom Kočkom, advokátom, Timonova 13, 040 01 Košice - Staré Mesto, IČO : 30 665 981, proti žalovanému : Východoslovenská distribučná, a.s., Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO : 36 599 361, zastúpenému KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., Dunajská 32, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO : 51 003 848, o zaplatenie 3.094,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č.k. 32Cb/84/2019-423 zo dňa 26. októbra 2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice I, č. k. 32Cb/84/2019-423 zo dňa 26. októbra 2021.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, že
I. Žalobu zamietla.
II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný nahradiť žalobca vo výške, ktorá bude vyčíslená samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
2. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca žalobou podanou na upomínacom súde (Okresný súd Banská Bystrica) navrhol, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 3.094,43 eur s úrokom z omeškania 9,05 % ročne od 20.10.2015 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že je vlastníkom a prevádzkovateľom zariadenia na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov - fotovoltaickej elektrárne. Uviedol, že ako výrobca elektriny z obnoviteľných zdrojov energie (ďalej len „OZE“), Východoslovenská energetika, a.s. ako odberateľ elektrickej energie a žalovaný ako prevádzkovateľ distribučnej sústavy uzavreli dňa 9.12.2014 zmluvu o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku (ďalej len „zmluva“). V zmysle predmetnej zmluvy vyúčtoval žalovanému cenu doplatku za elektrickú energiu za september 2015 faktúrou č. VF/20150254 zo dňa 5.10.2015, splatnou dňa 19.10.2015 vo výške 3.094,43 eur. Žalovaný mu odmietol vyúčtovanú cenu elektriny uhradiť dôvodiac, že žalobca si v roku 2015 nemohol uplatniť právo na podporu. V reakcii na uvedené žalobca listom zo dňa 18.12.2014 oznámil žalovanému, že splnil všetky podmienky stanovené v § 4 zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákona o podpore OZE“).
3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe, a to v odpore proti platobnému rozkazu, navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Argumentoval, že žalobca si nespĺnil povinnosť, ktorú mu ukladá ust. § 4 ods. 2

písm. c) zákon o podpore OZE, t. j. povinnosť oznámiť žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na rok 2015 v zákonom stanovenej lehote do 15.8.2014, čím stratil možnosť úspešne si v roku 2015 uplatniť právo na podporu podľa § 4 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore OZE. Mal za to, že lehota uvedená v zákone o podpore OZE je lehotou hmotnoprávnou. Do uplynutia zákonom stanovenej lehoty 15.8.2014 nebol žalovanému do jeho dispozičnej sféry zo strany žalobcu doručený žiaden jednostranný právny úkon obsahovo predstavujúci oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky žalobcu, ani oznámenie o uplatnení podpory žalobcom v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE. Sám žalobca tvrdí a predkladá dôkazy o tom, že oznámenie o uplatnení podpory a jej rozsahu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE údajne podal dňa 15.8.2014 len na poštovú prepravu a žalovanému bolo predmetné oznámenie doručené až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

4. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že (i) žalobca je vlastníkom a prevádzkovateľom zariadenia na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov, ktorému ako regulovanému subjektu na základe rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“) bola schválená pevná cena elektriny vyrobenej zo slnečnej energie; (ii) žalovaný je prevádzkovateľom regionálnej distribučnej siete, u ktorého je žalobca oprávnený uplatniť si svoje právo spočívajúce aj v doplatku na elektrinu v zmysle ustanovení zákona o podpore OZE; (iii) žalobca si povinnosť potrebnú pre vznik nároku na podporu formou doplatku na rok 2015 splnil voči ÚRSO aj voči žalovanému tak, že žalovanému zaslal oznámenie o uplatnení podpory a predpokladané množstvo dodanej elektriny na rok 2015 dňa 15.8.2014 (v ten deň ho podal na poštovú prepravu) a žalovanému bolo predmetné oznámenie doručené dňa 18.8.2014.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že zásadnou spornou otázkou medzi stranami bolo, či žalobcovi pre rok 2015 vznikol nárok na podporu v zmysle ustanovení zákona o podpore OZE vo forme doplatku od žalovaného, teda či si notifikačnú povinnosť splnil žalobca včas. Poukázal, že pre zodpovedanie tejto spornej otázky medzi stranami je potrebné posúdiť charakter lehoty uvedenej v zákone o podpore OZE - vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, a z nej vyplývajúce následky (pri včasnom nesplnení notifikačnej povinnosti - strata nároku na podporu na nasledujúci kalendárny rok). Konštatoval, že ide o otázku právneho charakteru, preto sa zameril na to, ako bola táto otázka zodpovedaná v rozhodnutiach vyšších súdnych autorít.

6. Súd prvej inštancie poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 50/2015 zo dňa 22. marca 2017 a to najmä tú jeho časť, kde je uvedené, že ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva. Na tom nič nemení skutočnosť, že povinnosť oznámiť skutočnosti, resp. informácie uvedené v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE majú výrobcovia elektriny z OZE nielen vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, ale aj vo vzťahu k úradu, a tiež na tú časť odôvodnenia označeného nálezu, v ktorom je uvedené, že sankčný mechanizmus ustanovený v § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE spočívajúci v nemožnosti výrobcov elektriny uplatniť si právo na podporu treba odlišiť od mechanizmu zániku práva na podporu, ktorý je špecificky upravený v § 3b ods. 2, 3 a 5 zákona o podpore OZE; tento mechanizmus sa uplatní ex lege za predpokladu splnenia tam ustanovených podmienok a výrobcovi elektriny bráni v ďalšom uplatňovaní podpory podľa príslušných ustanovení zákona o podpore OZE.

7. Okrem toho súd prvej inštancie poukázal aj na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/18/2018 zo dňa 27. augusta 2019, zverejneného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 58/2020, v zmysle ktorých ustanovenie § 3 zákona o podpore OZE upravuje spôsob a podmienky podpory výroby elektriny a ustanovenie § 4 zákona o podpore OZE stanovuje práva a povinnosti výroby elektriny, z čoho logicky vyplýva, že výrobca elektriny musí splniť presne stanovené podmienky na to, aby mal zabezpečenú podporu výroby. Na druhej strane, ak výrobca elektriny spĺňa podmienky podpory ustanovené podľa § 3 zákona o podpore OZE, má určité práva a povinnosti ustanovené podľa § 4 zákona o podpore OZE a pokiaľ zákonom určené práva alebo povinnosti nesplní, nastupuje zákonom uložená sankcia, v danom prípade strata nároku na podporu na nasledujúci kalendárny rok. K otázke momentu splnenia zákonom stanovenej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie označenom uznesení, že za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE je preto potrebné považovať moment doručenia prejavu vôle prevádzkovateľovi

distribučnej sústavy, nakoľko až od tohto momentu sa takýto jednostranný právny úkon výrobcu stáva perfektným a nadobúda spôsobilosť spôsobovať účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle zákon spája. Dovolací súd tiež uviedol, že výrobca elektriny s právom na podporu je povinný oznámiť ÚRSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c), vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Logickým a gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženej povinnosti, inými slovami ak výrobca elektriny oznámi uplatnenie podpory avšak neuvedie predpokladané množstvo dodanej elektriny k určenému dátumu (alebo naopak), nesplní svoju oznamovaciu povinnosť riadne.

8. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky označených v odsekoch 6. a 7. tohto rozsudku vyplynulo, že (i) charakter vzťahu medzi výrobcou elektriny a prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy je považovaný aj v zmysle ustanovení zákona o podpore OZE za vzťah súkromnoprávny, (ii) v rámci uvedeného vzťahu prevádzkovateľ nemá postavenie orgánu verejnej moci, (iii) lehota uvedená zákonodarcom v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE je pojem určitý a jednoznačný, a že (iv) predmetnú lehotu najvyššie súdne autority charakterizovali ako hmotnoprávnu.

9. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa §§ 3 ods. 1 písm. c); 4 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c), ods. 3 zákona o podpore OZE v znení platnom a účinnom po 1.1.2014, ďalej podľa článkov 2, 15, 16 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa §§ 191 ods. 1; 193 vety prvej a druhej CSP.

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy neevidoval k dátumu uvedenému v zákone o podpore OZE - k 15. augustu príslušného roka (t. j. k 15.8.2014) včasné splnenie si žalobcovej notifikačnej povinnosti ako výrobcu v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE s tým, že k splneniu tejto povinnosti došlo až dňom 18.8.2014. Nakoľko žalobca svoju povinnosť podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE nesplnil voči žalovanému v zákonom stanovenej hmotnoprávnej lehote do 15.8.2014, jeho právo na podporu v nasledujúcom kalendárnom roku (2015) zaniklo. Preto si v roku 2015 nemôže na elektrinu vyrobenú vo svojom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa § 3 a § 4 ods. 1 písm. c) zákona o podpore OZE. Uzavrel, že žalobcovi nevznikol za rok 2015 nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom (doplatok vyúčtovaný faktúrou VF/20150254 za mesiac september 2015 v zariadení fotovoltaická elektráreň Rozhanovce), preto žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa §§ 255 ods. 1, 262 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré mu je povinný nahradiť neúspešný žalobca.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalovaného zaviazal nahradiť mu trov konania. Odvolanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

13. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil iba s odkazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 50/2015, IV. ÚS 491/2018, II. ÚS 52/2020 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Obdo/18/2018, 3Obdo/72/2019 a 1Obdo/27/2020, hoci existuje aj opačný právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/82/2019, pričom pri odôvodnení zamietnutia žaloby sa iba obmedzil na právne posúdenie charakteru lehoty uvedenej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE. Konštatoval,

že lehota na podanie oznámenia o uplatnení podpory je hmotnoprávna a žalobca ju nespĺnil do 15.8.2014. Odkaz súdu prvej inštancie na vyššie uvedené rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a prevzatie ich dôvodov podľa žalobcu nezbavuje súd prvej inštancie povinnosti riadne odôvodniť svoje rozhodnutie a riadne sa vysporiadať s relevantnými argumentmi strán sporu, vrátane argumentov žalobcu. Dôvodil, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s námietkami, že žalobca si povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE na rok 2015 voči žalovanému splnil riadne a včas a to aj odovzdaním oznámenia o uplatnení podpory na poštovú prepravu dňa 15.8.2014, keďže slovné spojenie „k“ 15.8. neznamená posledný termín lehoty ale stav „k“ akému sa majú údaje pre splnenie tejto povinnosti oznámiť. Splnenie samotnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE žalobcom nemalo žiaden podstatný vplyv na ďalší postup žalovaného. Skutočnosť, že povinnosť uvedená v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE má informatívny charakter zdôraznil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 31. januára 2019, sp. zn. IV. ÚS 491/2018-65. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku aj napriek uvedenému povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE interpretuje vo význame predložky „do“ a nie vo význame predložky „k“, čo je podľa žalobcu v rozpore s gramatickým znením predmetného ustanovenia, rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/82/2019 ako aj rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach v obdobných právnych veciach (sp. zn. 4Cob/11/2017, sp. zn. 2Cob/171/2018, sp. zn. 2Cob/19/2018). Argumentoval, že ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE pripúšťa protichodný výklad, o čom svedčia viaceré súdne spory v obdobných právnych veciach. Ďalej žalobca poukázal, že s ohľadom neurčitosti a protichodného výkladu § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, zohľadňujúcou princíp právnej istoty, z ktorých vyplýva, že v prípade určitej právnej normy, ktorá pripúšťa rôznych výklad, je potrebné uprednostniť výklad v prospech žalobcu a lehotu je potrebné považovať za zachovanú a to bez ohľadu na jej hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu povahu. Z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zároveň nevyplýva, prečo súd prvej inštancie považoval názory Krajského súdu v Košiciach v obdobných sporoch týkajúce sa gramatického výkladu § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE o neurčitosti a protichodného výkladu tohto ustanovenia za nesprávne. Žalobca ďalej uviedol, že sa riadil právoplatnými rozhodnutiami súdov v obdobných právnych veciach a stanoviskom ÚRSO. K plneniu tej istej zákonnej povinnosti by v právnom štáte malo dochádzať rovnakým spôsobom bez ohľadu na to, či ide o jej plnenie voči subjektu súkromného alebo verejného práva. Žalobca sa nemal dôvod domnievať, že žalovaný ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy a Východoslovenská energetika, a.s. si budú § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore vykladať inak ako ÚRSO, keď iný výklad mu títo neposkytli. Ďalej poukázal, že aj keď si za predchádzajúce obdobia túto povinnosť nespĺnil včas, podpora vo forme doplatku aj ceny elektriny na straty mu bola priznaná za všetky roky od uvedenia predmetnej elektrárne do prevádzky. Žalovaný v decembri 2014 podpísal so žalobcom zmluvu o dodávke elektriny, účinnú od roku 2015, ktorú mu zaslal na podpis listom z 10.12.2014, v ktorom žalovaný žalobcu usmerňoval, že mu má fakturovať ceny doplatku a teda, že má nárok na podporu aj v roku 2015. Z uvedeného vyplýva, že ešte v decembri 2014 aj žalovaný považoval povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE na rok 2015 za splnenú vo vzťahu k žalobcovi, inak nemal dôvod ho takto usmerňovať. Takéto konanie žalovaného je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a nemôže požívať ochranu. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vôbec nevenoval argumentácii žalobcu týkajúcej sa právnej istoty, ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere, obchodných zvyklostí, prevenčnej povinnosti - rozporu so zásadami poctivého obchodného styku. Vyššie uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie zohľadniť prinajmenšom pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 257 CSP. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej siete boli všetky skutočnosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, t. j. množstvo elektriny, ktoré žalobca predpokladá, že vyrobí v roku 2015 ako aj vôľa žalobcu uplatniť si podporu, známe už skôr a to aj z potvrdenia o pôvode elektriny z OZE a z cenového rozhodnutia ÚRSO, ktoré mal žalovaný k dispozícii. S argumentáciou žalobcu ohľadom splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE iným spôsobom sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal, čo má za následok nielen nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia a porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, ale znamená aj to, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol odvolaním napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že je zrozumiteľný, jasný a riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie sa v jeho odôvodnení dostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci

samej a svoje právne úvahy náležite zdôvodnil. Právne posúdenie súdu prvej inštancie je správne a súladné aj s doterajšou ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít v obdobných právnych sporoch. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je konzistentné a argumentácia súdu prvej inštancie v ňom obsiahnutá presvedčivo podporuje jeho výrok. Poukázal, že základnou spornou otázkou v konaní bolo splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, ktoré mu ako výrobcovi elektriny s právom na podporu ukladá povinnosť oznámiť ÚRSO a žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b) a c) zákona o podpore OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Argumentoval, že nakoľko žalobca v konaní nepreukázal a ani netvrdil, že oznámenie o uplatnení podpory doručil žalovanému do 15.8.2014 vrátane, nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE. Právo na danú podporu na nasledujúci kalendárny rok žalobcovi zaniklo, preto nemá ani nárok za zaplatenie faktúry, ktorou vyúčtoval výšku doplatku na základe zmluvy o dodávke elektriny. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení predmetu sporu v plnom rozsahu rešpektoval ustálený právny názor najvyšších súdnych autorít v otázke povahy lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE a rozhodujúceho momentu pre splnenie povinnosti v zmysle dotknutého zákonného ustanovenia obsiahnutého v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 50/2015, sp. zn. IV. ÚS 491/2018, II. ÚS 52/2020 a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obdo/18/2018, 3Obdo/116/2019. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky k otázke povahy a charakteru lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE zaujali jednotný ustálený právny názor, že lehota je určená dostatočne a táto je lehotou hmotnoprávnou. Podanie na poštovom úrade dňa 15.8., je teda nepostačujúce a na riadne a včasné splnenie povinnosti obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE je nevyhnutné, aby jednostranný právny úkon obsahovo predstavujúci oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky žalobcu a uplatnení podpory žalobcom na nasledujúci kalendárny rok bol v posledný deň zákonnej lehoty, t. j. najneskôr dňa 15.8. doručený do dispozičnej sféry žalovaného. Žalobca má právo na podporu počas celého obdobia, počas ktorého mu toto bolo zo strany ÚRSO priznané, avšak pre ten-ktorý kalendárny rok si ho môže uplatniť len ak splní povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE. Oznámenie o uplatnení podpory je opakovaný jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorý musí byť uskutočnený každoročne v prekluzívnej lehote vždy do 15. augusta, pričom zmeškanie tejto lehoty zákon neumožňuje odpustiť. Z dokumentov, na ktoré žalobca poukazuje nevyplýva, že si splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE.

15. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojej doterajšej argumentácii uvádzanej v priebehu konania a v podanom odvolaní.

16. Žalovaný v odvolacej duplike taktiež zotrval na svojej argumentácii uvádzanej v priebehu konania a vo vyjadrení k odvolaniu. Poukázal, že žalobcom prezentované argumenty o nejednoznačnosti výkladu plnenia povinnosti podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE sú prekonané a to na úrovni všetkých súdnych autorít.

17. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie podľa ustanovení § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

18. Rozsudok odvolacieho súdu bol v súlade s § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

19. Žalobca podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. Odvolací súd zastáva názor, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností dospel k správne právnemu záveru. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Z obsahu odvolania v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca má na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je postačujúce na to, aby odvolací súd prisvedčil tvrdeniu žalobcu o

nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

22. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcu a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd uvádza:

23. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca si žalobou uplatňuje ako výrobca elektriny s právom na podporu v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) zákona o podpore OZE zákonný nárok na doplatok s odôvodnením, že si splnil všetky povinnosti vyplývajúce zo zákona.

24. Súd prvej inštancie žalobcom uplatnený nárok preskúmal z hľadiska splnenia, resp. nesplnenia zákonných podmienok a osobitne zákonných povinností vyplývajúcich z právnej úpravy zákona o podpore OZE. Základnou spornou otázkou v predmetnom konaní totiž je splnenie si zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE vo vzťahu k výrobným zariadeniam žalobcu a v tejto súvislosti výklad lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, čo je nevyhnutné pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči žalovanému, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE je žalobca ako výrobca elektriny s právom na podporu povinný ÚRSO a žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámiť uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. a) a c) zákona o podpore OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na doplatok za rok 2015 v žalovanej výške.

25. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca zásielku, obsahom ktorej malo byť plnenie zákonom stanovených povinností, podal dňa 15.8.2014 na poštovú prepravu, pričom do dispozičnej sféry žalovaného bola doručená až dňa 18.8.2014.

26. Odvolací súd si je vedomý doposiaľ odlišnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a medzi nimi aj Krajského súdu v Košiciach v obdobných sporoch. Preto vychádzal pri rozhodovaní tohto sporu z vývoja rozhodovacej praxe súdov a najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky, a to z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/18/2018 zo dňa 27. augusta 2019, kde vyslovené právne závery sú aplikovateľné aj na posudzovaný spor, ktoré rozhodnutie prešlo aj testom ústavnosti, keď ústavná sťažnosť voči uvedenému rozhodnutiu bola Ústavným súdom Slovenskej republiky dňa 6. februára 2020 pod sp. zn. II. ÚS 52/2020 odmietnutá. Vo vyššie uvedenom spore rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. júna 2017, č. k. 4Cob/11/2017-227, kde predmetom sporu bol uplatnený nárok na zaplatenie podpory. V súvislosti s rozhodnutím vo veci samej sa dovolací súd zaoberal základnou spornou otázkou a tou je výklad lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE. Dovolací súd dospel k záveru, že logickým a gramatickým výkladom ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uloženej povinnosti; inými slovami, ak výrobca elektriny oznámi uplatnenie podpory, avšak neuvedie predpokladané množstvo dodanej elektriny k určenému dátumu alebo naopak, nesplní svoju oznamovaciu povinnosť riadne. Dovolací súd dospel k záveru, že ak zákonodarca uložil výrobcovi elektriny v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE dve samostatné povinnosti, avšak na seba nadväzujúce, a to s výslovne uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta, je takúto lehotu potrebné považovať za hmotnoprávnu a nie procesnú. Tento záver oprel dovolací súd aj o Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 50/2015, ktorý dospel k záveru, že sankčný mechanizmus vyjadrený v ust. § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE má súkromnoprávny charakter, pričom spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva a predmetná právna norma musí mať povahu hmotnoprávnej a rovnako aj lehota v nej obsiahnutá musí mať povahu hmotnoprávnej.

27. Vychádzajúc z označeného záveru dovolacieho súdu, odvolací súd tak dospel k záveru, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť uvedenú v už vyššie citovanom ustanovení zákona o podpore OZE, pretože

nedoručil žalovanému „oznámenie“ do 15. augusta 2014 tak, aby žalovaný mal v tento deň zásielku vo svojej dispozičnej sfére.

28. Ďalej odvolací súd dodáva, že cenové rozhodnutie ÚRSO je rozhodnutím vydaným v osobitnom konaní medzi žalobcom a ÚRSO, žalovaný v tomto konaní nevystupuje a toto rozhodnutie nemožno zamieňať s oznamovacou povinnosťou podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, ktorá sleduje iný účel.

29. Zo znenia ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE jednoznačne vyplýva, že k splneniu tam uvedených povinností má dôjsť vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Teda je potrebné plniť povinnosti k určitému dátumu, aby žalobca získal podporu, na nasledujúci rok. Ide teda o opakovanú činnosť, o každoročne opakovanú povinnosť, pokiaľ si žalobca uplatňuje podporu. Tým, že zákonom je uložená povinnosť každoročne predkladať - oznamovať dané skutočnosti, zákonodarca nemal na mysli predkladať každoročne to isté cenové rozhodnutie ÚRSO vydané v roku 2014.

30. Žalobca bol povinný splniť povinnosti podľa § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE v roku 2014, aby nestratil právo na odber a doplatok pre nasledujúci rok, t. j. pre rok 2015. Žalobca má právo na podporu, avšak bez splnenia ďalších zákonných povinností ho stráca na nasledujúci rok. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE jednoznačne stanovuje, že ide o opakovanú činnosť oznamovania alebo opakovanú povinnosť oznamovania, z ktorej musí byť jednoznačná vôľa, komu smeruje tá vôľa a v akom rozsahu. To, že žalobca má právo na uplatnenie podpory neznamena, že cenové rozhodnutie štátneho orgánu, v tomto prípade regulačného úradu, môže toto jeho konanie nejakým spôsobom nahradiť. Právny dopad nesplnenia právnej povinnosti je v § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE jednoznačný, teda žalobca si nemôže na nasledujúci kalendárny rok uplatniť podporu. Táto nemožnosť uplatnenia podpory zaniká zo zákona, teda ex lege a je to len na nasledujúci kalendárny rok, nie je to počas celej doby trvania podpory, počas ktorej platí aj toto cenové rozhodnutie.

31. Sumarizujúc vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že žalobca nepreukázal, že si splnil svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE. Žalovaný tak postupoval v zmysle § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE a podporu na rok 2015 žalobcovi neposkytol dôvodne. Zároveň odvolací súd uvádza, že pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE nebol zo strany žalobcu dodržaný, nemožno dospieť k záveru, že konanie žalovaného podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE je v rozpore s dobrými mravmi a bežnými obchodnými zvyklosťami. Preto dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu, ktorou si uplatnil voči žalovanému právo na podporu vo forme doplatku za mesiac september 2015, zamietol z dôvodu nesplnenia si zákonných povinností žalobcu voči žalovanému podľa § 4 ods. 2 písm. c), v dôsledku čoho mu podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE právo na podporu na rok 2015 zaniklo.

32. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny.

33. Rovnako odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v napadnutom výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne. Pokiaľ ide o možnosť aplikácie ust. § 257 CSP, na ktorú poukazoval žalobca, odvolací súd uvádza, že použitie § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania strane sporu, avšak vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa súd náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v okolnostiach danej veci a tiež v okolnostiach na strane strán sporu. V predmetnom spore žalobca za okolnosti hodné osobitného zreteľa označil okolnosti veci. Odvolací súd však má za to, že ním tvrdené skutočnosti nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, pre ktoré by súd nemal žalovanému priznať náhradu trov konania. Z obsahu spisu nevyplývajú jedinečné osobitosti prejednávaneho prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu.

34. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalobca. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).